

alle de paagældende Interesser, hvilket nødvendiggør en ofte ret vidtløftig og langvarig Korrespondance, endogsaa til fjerne Steder. Det er navnlig denne Indhenten af nøjagtige Oplysninger om Dødelighedsforholdene, som bidrage væsentlig til at forlænge den Tid, som Beregningen af de 5-aarige Statusopgørelser kræver. Jeg tror, at den fra Anstaltens Side fremmes med saa stor Kraft og Energi som muligt. — Naar den ærede Taler i Stedet for den mere ubestemte Frist, som ligger i Ordene i § 17: „mindst 3 Maanedes før Udbetalingen af Bonus o. s. v.“, ønskede, at der skulde sættes en bestemt Termin for Udbetalingen af Bonus, tillægger jeg dette en noget mindre Vægt. Hvad det kommer an paa, er formentlig ikke saa meget, om Bonusudbetalingen finder Sted lidt før eller lidt senere, som dette, at den finder Sted regelmæssig hvert 5te Aar omtrent til samme Tid, altsaa at der kun hengaar 5 Aar mellem hver Udbetaling. Om det bliver paa et lidt tidligere eller et lidt senere Tidspunkt af Aaret, vil i og for sig ikke have meget at sige; det, som her er Hovedsagen, er, at der ikke hengaar mere end omtrent 5 Aar, siden sidste Udbetaling fandt Sted, og dette vil vistnok ogsaa blive Tilfældet denne Gang samt fremtidig. — At der i Lovforslaget denne Gang ikke er foreslaaet nogen særlig Domscommission til at behandle Stridsspørgsmaal, har jo, som alt er anført i Anmærkningerne, sin Hovedgrund deri, at det har vist sig at være en ret bekostelig Foranstaltning i Forhold til de meget faa Sager, der ere forekomne. Naar der i Lovforslaget er foreslaaet, at de skulle afgøres af Bestyrelsen under Appel til Finansministeren, skal jeg blot bemærke, at Bestyrelsen jo staa ganske uinteresseret over for disse Spørgsmaal. Det er ikke Spørgsmaal, som versere mellem de paagældende Interessenter og Anstalten, men mellem Interessenterne indbyrdes, og Bestyrelsen har ikke nogen som helst Interesse i, om Afgørelsen falder til den ene eller den anden Side. Den staa ganske upartisk i saa Henseende. Et andet Spørgsmaal er det naturligvis, om man har den Tillid til Bestyrelsen som Domsmyndighed, at man mener, at den kan træffe den rigtige Afgørelse. Da det jo er Reglen, at der sidder juridiske Kræfter og i Almindelighed kan det siges fremragende juridiske Kræfter i Bestyrelsen, er der dog maaske ikke saa megen Risiko ved at overlade den Afgørelsen. — Det Spørgsmaal kan jo imidlertid selvfølgelig blive nærmere overvejet, om man vil have den samme

Domsmyndighed som tidligere. Det er væsentlig et Spørgsmaal om en lidt større eller en lidt mindre Udgift, og det turde vel i alt Fald være rigtigt, at disse Udgifter, om man bestemmer sig for dem, som ubetinget knyttede til selve Opgørelsen af Bonus falde paa det Beløb, hvoraf Bonus skal afholdes. — Det, som er Hovedsagen og det, som den ærede Taler først kom ind paa, er imidlertid, om Loven skal have blivende Varighed eller kun gælde for en noget længere og nærmere bestemt Periode. I saa Henseende vil jeg lægge megen Vægt paa, at Loven faar blivende Varighed, blot selvfølgelig med det Forbehold, som ogsaa er truffet i Lovforslagets § 1, at den naturligvis kan forandres ved Lov, naar man finder, at Forholdene kræve det. Det er af stor Betydning under Statsanstaltens Konkurrence med de udenlandske Selskaber, at den kan paapege over for sine Interessenter og særlig over for dem, der tænke paa at blive Interessenter, at der her er den samme sikre Adgang til Bonus, som der paastaas at være ved de udenlandske Selskaber, og at Adgangen ikke bliver afhængig af en dog altid mere eller mindre vilkaarlig Beslutning af den lovgivende Magt. Dersom Forholdene skulde forandre sig saaledes, at Forandringer viste sig nødvendige, ja, saa vilde de jo kunne ske efter det Forbehold, der er truffet i § 1. Naar imidlertid den ærede Taler særlig pegede paa et Moment, som skulde gøre det ret sandsynligt, at der skulde blive Tale om saadanne Forandringer, nemlig en eventuel Forandring i Rentefoden, skal jeg bemærke, at her overfor er det netop af stor Betydning, at der er forbeholdt Anstalten en saa stor Reservefond, som Tilfældet er, idet der jo vil kunne blive Tale om deraf at afværge disse Tab, som i alt Fald i en længere Tid kunne lides ved en mindre gunstig Rentefod. Blive Forholdene saa vedvarende saaledes, at den Rente, der ligger til Grund for Beregningen, ikke længer vil kunne faas, ja, saa vil ogsaa Tidspunktet være kommet til at ty til den lovgivende Magt. Det har sin meget store Betydning, at det over for de ikke altid saa ganske rene Midler, som benyttes af de udenlandske Agenter i deres Forsøg paa at fremstille deres Selskab som gunstigere end Statsanstalten, kan siges med Sikkerhed og Bestemthed, at der her er fastslaaet, lovhjemlet Sikkerhed for Bonus. Jeg for mit Vedkommende vilde derfor lægge megen Vægt paa, at man paa dette Punkt fulgte Lovforslaget og ikke gjorde nogen saadan Forandring, som an-